

ALLAH'IN KUDRETİ*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berakâtühü!

Size, Mekke'den koku getirseydim, koku beş dakika, on dakika, yarım saat, bir saat sonra kaybolurdu. Şimdi size bir koku getirdim; zannederseniz ölünceye kadar hatırınızdan gitmez, üzerinizden çıkmaz. Acâib! Acâib ve garâib! Allah-u Teâlâ'nın kudretinin sonsuzluğu...

Misafir olduğum ev, bir kitap verdi bize, Rasûlüllah SAS'i anlatan bir kitap... Okuya okuya bitiremedim. İçinde bir kitap daha var. O kitapta da acâib, garâib şeyleri yazıyor.

Şöyle bir hadiseye rast geldim, hicretten iki yüz sene sonraki bir hadise:

Horasan taraflarında bir muharebe olmuş. Mekke tâbîîninden kalanlar bu muharebeye iştirak etmişler. Şehid olanlar olmuş, kalanlar kalmış... Şehidlerden bir tanesinin ailesi çok zarurete düşmüş. Kocasını yok, himaye edecek kimsesi yok, bakacağı yok... Çoluk çocuk perişan bir duruma düşmüşler. Kadıncağz iki tarafa kıvranıyor, bu çocukları nasıl kurtarabileceğim diyerekten.

Derken bir akşam rüyasında kocasını görüyor. O gün şehid olan şehid arkadaşlarıyla beraber, gayet güzel manzaralı bir yerde oturmuşlar, yemek yiyorlar. Kocasını karısını görünce, demiş ki:

---

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

“–Gel, gel!”

Evvelâ arkadaşlarından izin istemiş:

“–Bizim hatun, geldi. Müsaade ederseniz, bu yemekten o da yesin!”

“–Peki, gelsin!” demişler.

Çağırılmış hanımını, hanımefendi gelmiş. Ağzına o yemekten bir lokma koymuşlar ve o anda da uyanmış kadın. Rüya, fakat acaib hal! Bu uyandıktan sonra, o kadın ölünceye kadar, bir daha dünya taamını ağzına koymamış.

Ben bu hadiseyi mütâlea ederken, Halîürrahman denilen

Kudüs’e tabi bir memleketin müftüsü olan, Fettah Efendi isminde bir efendi geldi. Mesele açıldı. Dedi ki: “–Tam otuz sene yaşadı o kadın! Otuz sene yaşadı.” Bazı büyükler kadını hapsedmişler, “Acaba gizlice yiyor da, bize böyle mi gösteriyor kendini?” diye. Bakmışlar ki, haftalarca hatta aylarca hapis kaldığı halde –gözcü de var, bir taraftan kimse getirip de bir şey vermesin diyerekten gözetliyorlar– kadının kuvvetinde kat’iyyen bir zaafiyet görülüyor. O şekilde otuz sene yaşadığını da, o müftü efendi rivayet etti. Müftü efendi Suriyeli... Fakat Riyad’da bir medresenin müderrisi. Mekke’ye de, Mekke’deki Camia-i İslâmiyye’de konferans vermek için gelmiş. Bu fırsatta da bizimle görüşmüş. Dedim ki: “–Konferansta neden bahsedeceksiniz? Konferansınızda bahsiniz ne olacak, mevzuunuz ne olacak?” diye sordum. Dedi ki: “–*El-mü’minü yü’lefu*; budur!” Bu ki hadis-i şeriftir. Peygamber SAS Efendimiz şöyle

buyurmuş:¹

الْمُؤْمِنُ يَأْلَفُ وَلَا خَيْرَ فِي مَنْ لَا يَأْلَفُ وَلَا يُؤْلَفُ

حم. عن سهل بن سعد؛ طس. ض. عن جابر؛ ك. ق. خط. عن أبي هريرة؛ تمام، طب. عن ابن مسعود (موقوفاً)

RE. 230/9 (*El-mü'minü ye'lefü*) “Müslüman, geçimli insandır, mûnis insandır. Kendisi başkasıyla geçinir, başkası da kendisinin yanına sokulabilir.”

Ülfet, iyi geçim... Şımarıklık yapmaz, büyüklük taslamaz, kibr ü gururu yoktur. Benlik denilen şeyi bilmez mü'min.

Alt tarafında diyor ki:

(*Ve lâ hayra fî men lâ ye'lefu ve lâ yü'lefü*)

¹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.400, no:9187; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.73, no:59; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.236, no:21627; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.474, no:8919; Ebü's-Şeyh, *Emsâl fi'l-Hadîs*, c.I, s.217, no:178, 180; *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VIII, s.165, no:13096; Ebû Hüreyre RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VI, s.58, no:5787; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.I, s.108, no:129; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VI, s.117, no:7658; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.177, no:6549; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.335, no:22891; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VI, s.131, no:5744; Ebü's-Şeyh, *Emsâl fi'l-Hadîs*, c.I, s.218, no:179; Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı İsfahan*, c.6, s.385, no:40400; Beyhakî, *Âdâb*, c.I, s.197, no:159; Ruyânî, *Müsned*, c.III, s.193, no:1031; *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VIII, s.165, no:13097; Sehl ibn-i Sa'd RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.IX, s.200, no:8976; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.XIII, s.293, no:35686; Temmâmü'r-Râzî, *el-Fevâid*, c.I, s.370, no:944; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.141, no:678; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.295, no:2698; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXII, s.108, no:24434.

Kendisi başkasıyla geçinemeyen, başkasının da yanına sokulamadığı, sert mizaçlı, geçimsiz, ünsiyet etmeyen, sıcak ve sokulgan olmayan, yanına sokulunamayan insanlarda hiçbir hayır yoktur.”

Sert tabiatlı, şu, bu; artık ne kadar şeyler varsa, ülfetsizlik bunlardan doğar. Tabiatıyla, sabırsızlık...

Allah kusurlarımızı affetsin... Mevzuu uzatmaya lüzum yok.

“—Bu olur mu? Bir insan yemeden yaşayabilir mi?” mevzuuna gelince...

Tabii, bugünkü kanunlarımıza göre, bilgilerimize göre, insan aç ve susuz şu kadar yaşayabilir ve o müddetten sonra da ahirete intikal eder. Fakat kudret-i ilâhî her kanunun üstündedir. Her kanunun üstündedir!

Binâen aleyh, o istediği zamanda, istediği kimseler için, istediği şeyi yapar. Ki, İbrâhim AS da onlardan birisi... Ateş yakıcı olduğu halde, niçin İbrâhim AS'ı yakamadı? Bıçak kesici olduğu halde niçin İsmâil AS'ı kesemedi? Su, boğucu olduğu halde niçin Mûsa AS'ı ve taifesini boğamadı? Birçok misalleri var...

Allah affetsin kusurlarımızı... Bu mübarek Receb hürmetine, imanı olgun kâmil kimselerin arasına cümlemizi kabul etsin...

Bu lütf-u ilâhi çok büyüktür. Hududu da yok... Bu kâinatın da hududu yok, bulamazsınız. Coğrafyalarda şöyle bir çizgi çizerler ama onun altını da bulamazlar yâni... Lütf-u ilâhînin de

hududu yoktur. Binâen aleyh, Allah'a iyi sarılan insanlar, Allahu Tealâ'nın her zaman, her çeşit lütfuna, ihsânına mazhar olurlar. Cenâb-ı Hak bu mübarek gün ve geceler hürmetine, bu nimeti cümlemize ihsân buyursun...

*Sübhâne rabbike rabbi'l-izzeti ammâ yesıfûn...
Ve selâmün ale'l-mürselîn... Ve'l-hamdü
li'llâhi rabbi'l-âlemîn...*

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

*El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Vel-âkıbetü
li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ
seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî
ecmaîn...*

*Lâ ilâhe illa'llâhu'l-halîmü'l-kerîm...
Sübhâna'llahi rabbi'larşı'l-azîm... El-hamdü
li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Nes'elüke mûcibâti
rahmetike... Ve azâimi mağfiretike... Ve'l-
ganîmete min külli birrin... Ve's-selâmete
min külli ismin... Lâ teda'lenâ zenben illâ
gafarte... Ve lâ hemmen illâ ferracte... Ve
lâ hâceten leke fîhâ ridan, illâ kadaytehâ yâ
erhame'r-râhimîn! Yâ erhame'r-râhimîn!
Yâ erhame'r-râhimîn!*

Boyunlarımız bükülmüş, ellerimiz de sana açılmış, gönüllerimiz de seninledir yâ Rabbi! Sen bizi bu mübarek gün ve geceler hürmetine, afv ü mağfiretine mazhar olan kullarının arasına kabul eyle de, hüsn-ü hâtime ile ahirete göçenlerin arasına, cümlemizi idhal eyle yâ Rabbi...

El-fâtiha! .....

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâh!

Mehmet Zahid KOTKU

01. 06. 1979 - İskenderpaşa Camii

(Umre Dönüşü)

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/](#)

[Cuma Sohbetlerine](#)

[PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü